

XVI

Aurélie se činila. Vyrobila Herbertovi náhradní kolíbkou ze složených pokrývek a položila v ní chlapce na místo, kde ho předtím skrývala před prastarou vdovou Peypouquetovou – na podlahu za postelí. Tvrdě spal, když ho tam pokládala a pečlivě ho zachumlala. Snažila se rozpomenout, co měla na sobě tenkrát, když skončili se Sébastienem v posteli. Tehdy byl víkend a ona si vzala minisukni a boty na vysokém podpatku. Začala hledat ve skříni něco podobného, aby ho nezklamala.

Nakonec si vybrala úzké černé minišaty a vklouzla do nich. Na rty si nanesla trochu lesku a zkoumala výsledek ve velkém zrcadle. Věděla, že jí to sluší. Bude se mu líbit. Nohy si nechala naboso. Vybavila si, že když sem Sébastien zavítal poprvé a ona si stáhla vysoké boty, věnoval jejím nohám nemalou pozornost. Zřejmě si na to potrpí.

Prohlížela se z všemožných úhlů. Než se seznámila se Sylvii, neodvážila by se vzít si něco podobného na sebe. Kamarádka jí však vytrvale opakovala, jak skvěle v tom vypadá. *Nemám v těle jedinou lesbickou buňku*, prohlásila jednou, když chválila

Auréliin výběr oblečení na večer, *ale kdybych měla, i kdyby to byla jedna jediná lesbická pidibuňka, tak ti dneska neodolám*. Tvrdila, že když o ni Sébastien nestojí, musí být ujetý. A pokud Aurélie vzdychala nad svými křivými zuby, Sylvie ji s přispěním květnaté výmluvnosti ujistila, že to nevadí, že je to naopak dobře, protože podtrhují dívčin vzhled. A nesnažila se ji tím taktně chlácholit. Tohle Sylvie zásadně nedělala – nikdy a s nikým, byla ze zásady brutálně upřímná. Od toho dne už se Aurélie nikdy nestyděla rozesmát a přestala litovat, že ve třinácti odmítla nosit rovnátka. Neměla ponětí, jak by hodnotila svůj zjev, kdyby nepotkala Sylvii. Možná by trpěla takovým komplexem méněcennosti, že by skončila v náručí nějakého devadesátiletého profesora. Při tom pomyšlení se jí udělalo zle.

A teď se ukázalo, že ji Sébastien přece jen chce. Dokonce ji zoufale chce, a když se Aurélie dívala do zrcadla, chápala proč. Bodlo jí u srdce, když si vzpomněla na včerejší verzi Léandra Martina. Vybavovala si jejich společný odraz ve výkladech obchodů, a třebaže byl Léandre mnohem vyšší než ona, připadalo jí tehdy, že se k sobě náramně hodí. Dumala, jestli by spolu strávili noc, nebýt Herberta. Ona by asi nebyla proti. Tak tomu se říká vyváznout o fous.

Odsunula ty úvahy stranou. Sébastien je už na cestě k ní, a tak se brzy Léandru Martinovi za jeho zlotřilost pomstí.

Vyměnila si se spolužákem ještě několik esemesek. Napsala mu, aby přišel potichu, aby nezvonil ani neklepal. Nevysvětlila mu proč. Zanedlouho jí odepsal, že už stojí dole u dveří, a ona mu bzučákem otevřela. Když se mu rozběhla naproti ke dveřím, srdce se jí rozbušilo.

A najednou byl zase tady – i se svými dokonalými lícními kostmi, vysokou postavou a drahým oblečením. A taky hezky voněl.

Dívka si přitiskla prst na ústa a šeptem mu vysvětlila, že stěny mezi byty jsou úplně papírové. Zavedla ho do kuchyňky a pečlivě za nimi zavřela. Sama se vyhoupla na linku a posadila se do tureckého sedu. Místnůstka byla tak stísněná, že neměli na vybranou. Museli být tak blízko u sebe, že se div nedotýkali.

„Vypadáš dobře,“ ocenil.

Vzala to na vědomí s úsměvem. „Čemu vděčím za to potěšení?“

„Myslím, že to víš.“

„Že vím?“

„Chci tě, Aurélie.“

„Tak to dáváš najevo dost zvláštně,“ prohodila. Věděla, že jí Sébastien touží podat podrobnější vysvětlení. Nesmí si o ní myslet, že si s ní může jen tak zahrávat, jak se mu zamane. „Od té doby, cos tu byl naposledy, sis mě ani nevšimnul.“

„Nějak se to zamotalo.“

„A už se to rozmotalo?“ Připojila další úsměv. „Takže jsi dal sochařce kopačky?“

Podíval se jí do očí. Aspoň na to byl dost vychovaný. „Ne.“

Aurélii jeho odhalení nepřekvapilo. Byla dokonce ráda, protože tím se leccos zjednoduší. A bude to větší zábava.

„Jsme oba úspěšní,“ pokračoval spolužák, „a hodíme se k sobě. Dva mladí umělci na vzestupu. A oba jsme vysoce intelektuálně založení.“

„A já?“

„No, ty... Neřekl bych, že se k sobě hodíme umělecky nebo po intelektuální stránce. Víš, tvoje kresby jsou asi hezké, jenže nejsou doopravdy... ehm... výjimečné, na rozdíl od naší práce. Svým způsobem jsou okouzující, ale očividně ti chybí naše ctízádnost, naše zanícení. To nevadí. Nečekáme, že se všichni dostanou na naši úroveň. V současném umění je na špici místo jen pro pár vyvolených. To je elementární matematika.“

Dívala se na něj a usmívala se. *Typický Sébastien*, napadlo ji. „Hele, co to je?“

Vzpomněla si, jak svého času vyhotovila seznam jeho kvalit na zadní stranu dopisní obálky a upevnila ho magnetkou na lednici. Ještě tam visel. Nedala si na něm moc záležet a zapomněla na něj skoro hned poté, co ho sestavila. Měla ho sundat, než přijde. Teď bude muset přispěchat s věrohodným vysvětlením.

Mladík vzal obálku z lednice a zadíval se na ni. Aurélie se začetla taky, aby si připomněla, co tam naškrábala.

Plusy: atraktivní.

Minusy: umělecky nic moc, tvorba se nikomu nelíbí, stupidní, pitomé fráze, trapné chování, žádní přátelé, žádný cíl.

„Neměla bys být na sebe tak tvrdá,“ usoudil. „Ale to první jsi vystihla. Na tom vlastně u holek záleží nejvíc, ne?“

„Lichotíš mi.“ Usmála se.

„Ty víš, co chci, Aurélie.“

„Asi jo. Rád bys zůstal se sochařkou, ale taky by sis rád užil s blondýnkou.“

„Těší mě, že to chápeš. A chápeš, že to musí zůstat v tajnosti, vid? Nikdo se to nesmí dozvědět. Zvlášt ona ne.“

„Takže domluveno,“ přikývla a zadívala se mu zpříma do očí. „Co se stane v tomhle bytě, neopustí jeho stěny. Souhlas?“

„To zní slibně.“ A znělo to líp než slibně. Přesně takhle si to plánoval.

Překvapilo ho, když k němu Aurélie na potvrzení dohody natáhla pravačku. Vyvíjí se to čím dál líp. Sevřel její měkkou, hebkou dlaň a s potěšením si představil, kde všude budou její prsty za chvíli.

Popošel k ní a vzal ji do náruče, aby ucítila, že je na další kolo připravený. „Jsem rád, že jsme se shodli.“